

Ambitious EU blueprint for energy union to loosen Russian grip on gas

The EU executive is to unveil radical and ambitious plans on Wednesday to establish a single European market in energy supplies, purchases and consumption, in an attempt to loosen the Kremlin's stranglehold on Europe's gas supplies.

The far-reaching scheme would also strengthen the power of Brussels against national energy regulators; boost consumer choice transnationally when buying electricity services; generate a bonanza in energy infrastructure investment; and integrate supply systems regionally and on an EU-wide scale.

The proposals for a European energy union are to be presented by Maroš Šefčovič, a vice-president of the European commission in charge of energy policy. He reached back to the founding days of the modern EU in the 1950s to find a parallel for the current blueprint.

"We see it as the most ambitious energy project since the coal and steel community. We want to start a process to integrate 28 energy markets into one energy union," Šefčovič told the Guardian.

The 19-page draft blueprint, obtained by the Guardian, demands that Europe speak with a single voice on energy policy, a role

that would devolve to the commission and a proposal that is already running into fierce resistance among some national governments.

“We have to move away from a fragmented system characterised by uncoordinated national policies, market barriers and energy-isolated areas,” says the document. “Achieving this goal will require a fundamental transformation of Europe’s energy system ... an energy union that speaks with one voice in global affairs ... a single energy market.”

Years of tension with Russia and its Gazprom monopoly that supplies most of Europe’s natural gas have come to a head with the east-west tussle over Ukraine. Brussels says Russia, the world’s biggest gas producer, is using its energy supplies as a political weapon and for blackmail purposes.

As part of his proposals, Šefčovič also said the EU was committed to overseeing and funding root-and-branch reform of the highly opaque and corrupt Ukrainian energy sector.

The predominance of gas as a means of pressure in the Russia-Ukraine conflict was evident again on Tuesday, with Gazprom and its Ukrainian customer embroiled in a dispute over payments and deliveries.

Gazprom’s CEO, Alexei Miller, announced that Kiev had not made its pre-payments for supplies on time and warned of “a complete cessation of Russian gas supplies to Ukraine in just two days, which creates serious risks for gas transit to Europe”.

In an attempt to wean Europe off overwhelming dependence on Gazprom, Šefčovič said there would be a focus on building a new “southern corridor” pumping gas from the Caspian basin to Europe via Turkey. It would carry Russian gas, but could also include supplies from Azerbaijan, Turkmenistan, Iraq and Iran.

Such plans have an ill-starred pedigree. The Russians recently

scrapped plans for an alternative pipeline called Southstream running under the Black sea to Bulgaria and into central Europe. A previous western-backed scheme called Nabucco also bit the dust because of lack of investment and no clear guarantees of gas to fill the pipeline.

Šefčovič argued lessons had been learned. The southern corridor, entailing investment of \$45bn (£29bn), “will be the biggest in world, and could be up and running by 2019”, he said. “Especially when you see the political games by Russia, it’s something we have to pay attention to.”

The commission document says in reference to Russia: “The political challenges over the last months have shown that diversification of energy sources, suppliers, and routes is important for ensuring secure and resilient energy supplies. Energy policy is often used as a foreign policy tool, in particular in major energy-producing and transit countries. This reality has to be taken into account.”

Germany is Gazprom’s biggest customer, buying around a third of its natural gas from the Russian monopoly. Six EU member states are 100% dependent on Gazprom for gas, and the union as a whole is the world’s biggest importer of energy. According to commission figures, it spent €400bn (£294bn) last year importing 53% of its overall energy requirements.

The proposals to be unveiled on Wednesday would need to be turned into several pieces of legislation by 2019 for the energy union to get up and running. They will run into problems in the European parliament, but greater resistance will come from some national governments.

Viktor Orbán, the pro-Russian Hungarian prime minister, hosted Vladimir Putin in Budapest last week, with energy issues at the centre of their discussions. He has already challenged the commission and vowed not to surrender sovereign national powers over energy policy. Some of Gazprom’s biggest clients,

locked into long-term contracts, are major German energy firms and they are also certain to lobby Berlin against elements of the energy union.

“The EU has energy rules set at the European level, but in practice it has 28 national regulatory frameworks. This cannot continue,” says the document. The commission demanded a say when individual EU governments strike energy agreements with third countries.

Other new measures are planned to increase the energy efficiency of the bloc’s ageing housing stock, which have the potential to slash the need for Russian gas imports, according to research papers.

The EU’s renewable energy directive will also be updated, with an eye on targets announced in the 2030 package for a 27% clean energy market share by the end of the next decade.

Framing the climate debate in energy security terms may not be enough to win over countries such as Poland and the UK, which held out against giving Brussels a say in their energy decisions during last October’s 2030 debate.

“While we agreed to cost-effective 2030 EU-level targets for renewables and energy efficiency, we were clear, and member states agreed, there should be no binding national targets in either area to give countries greater flexibility to meet their climate goals,” a British government spokesman said. “We expect all future EU legislation to fully reflect that agreement.”

The commission, however, plans to bring forward a new electricity market design later this year to coordinate capacity mechanisms that integrate renewables and gas at the regional level.

A quicker deployment of smart grids is also foreseen. This would allow consumers to set appliances such as washing

machines and boilers to run at times of low demand and lower cost.

“It means gradually leaving the comfort of regulated prices which offer no motive for consumers to change behaviour,” Šefčovič said of the planned “new deal for energy consumers”. Progressively, it is planned to allow consumers to moderate their energy consumption and sell energy back to the grid.

New interconnections between countries are also expected to lower electricity prices, while an integrated European energy market would allow consumers to buy from energy companies across borders.

“Consumers in one member state should be able to buy their energy freely and simply from a company in another. This requires the further adaptation of the current national regulatory frameworks,” says the blueprint.

“The commission will seek the phasing-out of below-cost regulated prices by 2016. It will encourage member states to establish a road map for the phasing out of all regulated prices.”

Battle for oil rests not on flags but on obscure UN panel

The international battle for Arctic territory may look like a Wild West brawl but the real fight for supremacy is more likely to revolve around legal arguments and seismic data than showdowns between ice-breakers or submarines.

As Canada unveils plans for a military base and Russia drops a

titanium flag on the seabed, lawyers say the real centre of action is an obscure United Nations-hosted body known as the Commission on the Limits of the Continental Shelf.

The commission is the global authority that will determine how much territory the big five Arctic seabed claimants – Canada, Russia, the US, Denmark and Norway – will be able to bag for oil exploration and other uses.

Robert Volterra, a partner at Latham & Watkins, the law firm, says cases pleaded by states at the commission over the coming years are likely to have more impact on the Arctic's future than "symbolic" flag-planting intended for Russian domestic political consumption.

"There is a consistent body of public international law," Mr Volterra says. "It's not like the age of discovery, where the European voyager went out and said: 'I claim this land on behalf of the Queen of England or the King of Spain.'"

Lawyers and scientists say Russia's latest Arctic mission was most significant for the opportunity it provided to gather more geological and geophysical data to support its quest to extend its territorial rights. Russia and Norway have lodged claims for territorial extensions with the continental shelf commission; marine lawyers expect Canada and Denmark to follow suit.

The commission, which is made up of scientists and legal experts, is responsible for implementing the 1982 UN Convention on the Law of the Sea (Unclos), the key international agreement in this area.

Unclos gives countries the right to exploit the seabed up to 200 nautical miles offshore, with the option of an extension if they can prove to the commission that the continental shelves emanating from their coasts go farther still out to sea.

States must make these claims for extra miles within 10 years of applying the treaty, which means Canada has until 2013 and Denmark until 2014 to launch a case.

The complication with Unclos is Washington's reluctance – not for the first time – to submit to UN authority by ratifying a treaty approved by much of the rest of the world.

Lawyers say this creates a dilemma for the US. While it retains autonomy by staying out of the treaty, this potentially limits its seabed claims to the 200-mile limit allowed it under customary international law.

Politicians in Washington have stepped up a campaign to persuade the US Congress to embrace Unclos and so ensure that Washington has a say in the adjudication of Arctic disputes.

President George W. Bush has called on the Senate to ratify the treaty to “secure US sovereign rights over extensive marine areas, including the valuable natural resources they contain”, as well as giving Washington formal negotiating rights.

But the treaty once rejected by President Ronald Reagan continues to repel some conservatives, who see it as an attempt to subordinate US sovereignty to supranational entities.

Doug Bandow, a former administration official who took part in negotiations on the treaty on behalf of Mr Reagan, has argued that it would establish “what looks like a second UN”.

Tourists rush for last glimpse of vanishing wilderness

When Russian explorer Artur Chilingarov planted the Russian flag on the seabed of the North Pole last week he established Russia as a “great Arctic power” and the Arctic as a great tourist destination, **writes Isabel Gorst in Moscow.**

As the globe warms up, tourists are heading north to catch

what might be a last glimpse of what Russians call “the ice cap of the world”.

Valery Chumakov, the general director of Tour Land, a Moscow-based travel agency specialising in extreme tourism, said all cabins on ice-breaker cruises from Spitsbergen to the North Pole were fully booked this year.

“We have begun taking reservations for the 2008 season,” he said.

Tour Land’s two-week icebreaker cruise to the North Pole costs \$21,000 (£10,380, €15,300).

Ten years ago there were 35,000 visitors a year to Spitsbergen, the largest and most popular of the Arctic Ocean’s islands, but last year there were 70,000.

Glacial formations cover 60 per cent of the ocean’s five main islands and 150 small ones, while temperatures tip 6°C on average in July.

Mikhail Muravyov, the general director of Ultra Travel, a Russian tourist agency, said: “Interest in Arctic tours is awakening as the climate warms. We don’t know when the ice will melt, so people want to seize their chance.”

الإجراءات التصحيحية لوضع قطاع الطاقة ضرورية منعا لرمي إنتاج النفط في سلة الهدر

والمحاصة

اعتبر إقرار مجلس الوزراء المرسومين المتعلقين بتقسيم المياه البحرية الخاضعة للولاية القضائية للدولة اللبنانية الى مناطق على شكل رقع، ودفتر الشروط الخاص بدورات التراخيص في المياه البحرية ونموذج اتفاق الاستكشاف والانتاج، الانجاز الاول للحكومة اللبنانية. ويشكل إقرار هذين المرسومين عملاً تنفيذياً لا بد منه تمهيداً لإطلاق الاجراءات الآيلة الى بدء عملية الاستكشاف والانتاج.

تزامنت عملية إقرار هذين المرسومين مع العديد من التحاليل والتقارير التي تحدثت عن المراحل التالية وكيفية تعامل الجهات الرسمية والادارية اللبنانية مع هذا القطاع الحديث الولادة. وفي هذا السياق، يعتبر الخبير في شؤون النفط والغاز رودي بارودي أنه قبل استخراج النفط والغاز واستفادة الشعب اللبناني من عائداتهما، لا بد من اتخاذ الإجراءات التصحيحية لوضع قطاع الطاقة في لبنان، لا سيما تنفيذ القوانين الصادرة وإجراء التعيينات للهيئات والمجالس الإدارية وإيجاد الشركات الوطنية التي تعنى بشؤون النفط والكهرباء وغيرهما، حتى لا يرمى إنتاج النفط في سلة مهترئة من الهدر والمحاصة.

فالقانون 462/2002 الخاص بتنظيم قطاع الكهرباء أصبح بالتعريف قانوناً نافذاً وغير منفذ حتى تاريخه إذ لم تنشأ الهيئة الوطنية لتنظيم قطاع الكهرباء ولم يصدر مرسوم تأليف إدارة الهيئة، بل استعيص عن ذلك بتعديل القانون 462/2002 وبطريقة مؤقتة ولمرتين متتاليتين، الاولى بالقانون 775/2006 والثانية بالقانون 288/2014 بهدف ايلاء صلاحية الهيئة الى مجلس الوزراء بصورة مؤقتة لحين تعيين أعضاء الهيئة واضطلاعها بمهامها. ومن هنا عبّر بارودي عن إستغرابه لهذا الأمر، إذ أصبح تعديل القانون في مجلس النواب أسهل من تعيين خمسة أعضاء لهيئة بمرسوم يتخذ في مجلس الوزراء (15 سنة) من تاريخ نفاذ القانون حتى بداية سنة 2017. أما القانون 181/2011 فقد استدعى حضور رئيس الجمهورية العماد ميشال عون الى مجلس النواب، عندما كان نائباً، طلباً لإقراره، مما يشير الى الاهمية القصوى التي كان يعطيها لإقراره. ويضيف بارودي: "تنفيذ القانون 181/2011 جاء متعثراً ومنقوصاً، فالمشاريع الكهربائية التي تضمّنها لُزمت في معظمها او هي قيد التلزم إلا ان النتائج المرجوة لم تحرز لا في المواعيد التي حددت لها، ولا كهرباء 24/24 في عام 2015، واللبنانيون ما زالوا يعانون من التقنين القاسي ومن

تعدد الفواتير والتكاليف المضاعفة لتوفير الكهرباء". كذلك لم يعيّن مجلس إدارة مؤسسة كهرباء لبنان خلال مهلة أقصاها شهران، من تاريخ صدور القانون في 5/10/2011 كما نصّت الفقرة 9 من القانون، واستمر الأمر كذلك حتى تاريخه. ويشير بارودي الى عدم إتخاذ الاجراءات اللازمة لفصل قطاعات الإنتاج والنقل والتوزيع في "مؤسسة كهرباء لبنان" حتى يمكن مشاركة القطاع الخاص في تحمل أعباء جزء أو كل من قطاعي الإنتاج والتوزيع، بالإضافة الى عدم العمل على إنشاء شركات مخصصة وفقاً لأحكام القانون 462/2002.

وتبقى تعرفه بيع الطاقة للعموم هي ذاتها منذ العام 1994 وهي متدنية كثيراً عن الكلفة رغم المحاولات المتكررة للزيادة والتي كانت تعطل من السياسيين وتدخلهم الدائم في الإدارة، إضافة الى الهدر الفني المقدر بـ 15% من الطاقة المنتجة مع وجود هدر غير فني تُقدره "كهرباء لبنان" بـ 23,5% وهو في الواقع أكثر من ذلك بكثير بحسب بارودي نتيجة التعديلات المتزايدة على الشبكة وعدم قدرة المؤسسة على قمعها كلياً. وبالحديث عن رفع حجم الانتاج، يشير الى انه وبسبب المناكفات السياسية لم تتمكن الدولة من إضافة ميغاواط واحد على الشبكة رغم تبدل العهود والمسؤولين عن إدارة القطاع والمحاولات المستمرة والتي باءت جميعها بالفشل مع استمرار مشكلات الصيانة وتشغيل معامل الانتاج والشبكات ومحطات التحويل، مؤكداً ان المؤسسة تتعامل مع هذا الموضوع بالقطعة وليس ضمن خطة متكاملة العناصر والأهداف.

انطلاقاً من هذا الواقع، يعتبر بارودي ان الدخول في تجربة التنقيب وانتاج النفط والغاز قد يشكل صدمة سلبية على الحكومة والدولة اللبنانية ما لم يتزامن مع استمرار التوافق السياسي حيال هذا الموضوع، على ان يتم العمل بشفافية مع وجود قضاء مستقل وفاعل وإحياء دور أجهزة الرقابة والمحاسبة لمنع الفساد في مختلف أجهزة الدولة، لا سيما قطاع الطاقة، الذي تبنى عليه آمال ووعود. ويقول: "إذا لم يجر إصلاح قطاع الكهرباء وتأهيله ليصبح جاهزاً للاستفادة من الكميات المرتقب إنتاجها من الغاز والنفط، نصح كمن يضع ثروتنا الوطنية في سلة لا قعر لها، وخصوصاً إذا لم يتم توسيع صلاحيات هيئة إدارة قطاع البترول من هيئة استشارية الى هيئة فاعلة وقادرة على إدارة القطاع بخبرة وشفافية ومسؤولية وطنية، لتحقيق المصلحة العامة وليس تسهيل عملية المحاصصة وتوزيع الناتج على جيوب وحسابات بعض النافذين".

وتبقى الانظار ايضاً نحو أهمية تطبيق أحكام المادة 6 فقرة 2 من القانون رقم 132/2010 الخاص بالموارد البترولية في المياه البحرية والتي تنص على مشاركة الدولة من طريق إنشاء شركة بترول

وطنية، والتي لم تنشأ حتى تاريخه، مع اقتراح الاستفادة من خبرة وتجربة اعضاء هيئة إدارة قطاع البترول الحاليين في انشاء وتسيير أعمال شركة بترول وطنية، بالاضافة الى انشاء الصندوق السيادي الذي سيتولى إدارة الأموال الناتجة من إنتاج النفط والغاز بشكل شفاف ومدرس.

أما عن الضجة الإعلامية التي تدور حول موضوع النفط من طريق التشكيك في الشركات العالمية المدعوة للمشاركة في المناقصات، أو عبر إطلاق التوزيعات الطائفية والمذهبية للبلوكات المعروضة للمناقصات، فيعتبر بارودي أن الشركات المدعوة للمناقصات هي شركات دولية يحكمها قانون صارم يمنع عليها الدخول في السمسرات أو دفع الرشاوى وتخضع لرقابة دولية صارمة وتتعرض للعقوبات الشديدة من المؤسسات الدولية في حال ارتكابها أي من هذه المخالفات.

Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly

Mr. Hans-Gert Pöttering, president of the European Parliament at the opening of the plenary session of the Euromed parliamentary assembly in Tunis 17 March 2007.

Russia's Putin, Italy's Renzi discuss energy projects: Tass

Russian President Vladimir Putin and Italian Prime Minister Matteo Renzi discussed possible joint future energy projects in a phone conversation on Tuesday, the Tass news agency reported, citing the Kremlin press service.

There were no details on what projects were discussed. Putin also offered Renzi help dealing with the aftermath of Italy's earthquake, Russian news agencies reported.

Southern Mediterranean offers ‘hope’ for European energy supply

Parliament has hosted the second Euro-Mediterranean rendez-vous on energy amid rising energy supply security concerns.

Gilles Pargneaux, a member of parliament's delegation to the parliamentary assembly of the union for the Mediterranean, said the ongoing crisis in Ukraine and the UN climate change conference taking place in Paris at the end of the year “are forcing us to rethink the question of energy in Europe”.

Speaking after a conference on strengthening energy ties between Europe and the countries bordering the Mediterranean, the French deputy highlighted that “53 per cent of our energy comes from third countries and six member states depend entirely on Russian gas imports”.

Yet he added, “if there are concerns linked to the east, there is hope linked to the South”.

There are currently five projects in the pipeline to share gas and electricity supplies between southern Europe and northern Africa, with interconnections being established to link Sicily, Italy and Spain to Algeria, Morocco and Tunisia.

“If there are concerns linked to the east, there is hope linked to the South” – Gilles Pargneaux

André Merlin, CEO of Medgrid – a consortium of companies which aims to develop such interconnections – said “an essential component of the energy union is to create links between

Europe and southern Mediterranean countries”.

He explained that “the main interest is to export conventional electricity from Europe to the south and renewables from the south to Europe”.

Each project will cost between €300m and €900m and is expected to become profitable by 2020.

They have yet to be included in the commission’s list of projects of common interest, but Merlin said he was still holding out hope for EU funding.

Jerzy Buzek, chair of parliament’s industry, research and energy committee recently told the Parliament Magazine how crucial the energy union is for Europe, explaining that job creation and growth will come about “only if we are able to provide secure, affordable and sustainable energy”.

The key, he said, is “a true energy community for Europe founded on a common energy market, common energy-oriented research and a common voice for the EU in relations with our external suppliers”.

The MEP described Maroš Šefčovič, commission vice president in charge of the energy union, as “the institutional product of this overarching importance placed on energy policy”. Prior to Šefčovič’s nomination, there was no EU official in charge of the energy union.

Buzek added that this role is vital “not only for the prosperity of our citizens, but for the wellbeing of the EU at large”.

The former parliament president stressed that “a truly interconnected market is the key to more affordable energy, not only for businesses, but also for citizens” and that it could be “an excellent exit strategy from the economic crisis”.

Concorde Planes

Άρθρο Ρούντι Μπαρούντι στο NEWS 247: Ατελής, σε κρίση και απαραίτητη η Ε.Ε. σήμερα

Όπως η Ευρώπη έχει ανάγκη μια ευημερούσα και ενωμένη Κύπρο προκειμένου να ικανοποιήσει τις ενεργειακές της ανάγκες έτσι και η Κύπρος χρειάζεται μια δραστήρια Ευρωπαϊκή Ένωση ώστε να την καθοδηγήσει. Άρθρο του Ρούντι Μπαρούντι ενόψει της Ευρωπαϊκής Συνόδου που θα λάβει χώρα την ερχόμενη Τετάρτη στην Αθήνα

Τον ρόλο που μπορεί να παίξει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την καλύτερη εκμετάλλευση του φυσικού αερίου που υπάρχει στην Ανατολική Μεσόγειο , τονίζει με άρθρο του στο **NEWS 247** ο Διευθύνων σύμβουλος της Ανεξάρτητης εταιρείας του Κατάρ για την ενέργεια και το περιβάλλον. Ο **Ρούντι Μπαρούντι*** θα είναι μεταξύ των ομιλητών στη Μεγάλη Ευρωπαϊκή σύνοδο που θα γίνει την επόμενη Τετάρτη στην Αθήνα. Στόχος της συνόδου είναι η ανάδειξη των ευκαιριών για συνεργασία μεταξύ της ΕΕ και του αραβικού κόσμου.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση κακοποιείται τις τελευταίες ημέρες, με τα κράτη μέλη και τους πολίτες της να κατηγορούν τις Βρυξέλλες για όλα τα εσωτερικά και διεθνή προβλήματα.

Οι Έλληνες είναι ακόμη έξαλλοι διότι η Ευρωπαϊκή Ένωση βοήθησε

να επιβληθούν δρακόντεια μέτρα λιτότητας σε αυτούς με αντάλλαγμα τη συνεχιζόμενη βοήθεια για ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας. Η Ουγγαρία απορρίπτει το δικαίωμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης να θεσπίσει μια ενιαία μεταναστευτική πολιτική με ποσοτώσεις και η Μεγάλη Βρετανία όρισε ημερομηνία για την έναρξη της αποχώρησής της από την Ένωση.

Μέρος της κριτικής-οι Βρυξέλλες δεν αποτελούν στόχο, πάρα πολλές αποφάσεις λαμβάνονται από μη εκλεγμένους γραφειοκράτες, μερικοί κανονισμοί χωρίς λόγο ποινικοποιούν τις μικρές επιχειρήσεις κτλ-μπορεί να είναι εν μέρει αληθές, παρόλο που η συμμετοχή της Ένωσης σε τόσους τομείς της σύγχρονης ζωής μπορεί να αποτελεί έναν υπερβολικά βολικό αποδιοπομπαίο τράγο.

Αντί να επικεντρωνόμαστε αποκλειστικά στις λίγες και σχετικά μικρές αδυναμίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα ήταν καλό να κρατήσουμε στο μυαλό μας μόνο τα θετικά.

Στο κάτω-κάτω η περίοδος μετά τη Συνθήκη της Ρώμης που τέθηκε σε ισχύ το 1958 έφερε ένα επίπεδο ευημερίας και ειρήνης που θα ήταν άγνωστο κατά τη διάρκεια προηγούμενης περιόδου της Ευρωπαϊκής Ιστορίας.

Ακόμη και σήμερα καθώς η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα κράτη-μέλη έχουν καταπιαστεί με μια ετοιμοθάνατη ανάπτυξη, υψηλή ανεργία και την αναζωπύρωση του εθνικισμού που τροφοδοτούνται από τη χειρότερη παγκόσμια οικονομική κρίση μετά τη Μεγάλη Ύφεση, οι Βρυξέλλες παραμένουν έναν πολύ σημαντικό εταίρο-και συχνά μια κινητήριο δύναμη σε αξιόλογες και απαραίτητες διαδικασίες, ακόμη και πέρα από την ήπειρο.

Πουθενά δεν είναι αυτό πιο αληθινό από ότι για τη μεσογειακή περιφέρεια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου η υποστήριξη για τα κράτη μέλη και τις αλληλεπιδράσεις με τους γείτονές της παρουσιάζουν πολλές προκλήσεις αλλά και προσφέρουν πολλαπλές ευκαιρίες προκειμένου να αλλάξουν τη ροή της ιστορίας προς το καλύτερο.

Η διακήρυξη της Βαρκελώνης το 1995, αντηχεί ακόμη και σήμερα

,διότι, παρόλο που η Ένωση για τη Μεσόγειο εξακολουθεί να εξελίσσεται, η Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχει ήδη πλατφόρμες για διμερή και πολυμερή συνεργασία, μηχανισμούς για κοινή δράση και πόρους για την υλοποίηση.

Αυτές οι συνεισφορές είναι και θα παραμείνουν ανυπολόγιστης σημασίας για το κοινό μας μέλλον, αν θέλουμε να μεγιστοποιήσουμε τη θετική γεωπολιτική δυναμική, τον τομέα της ενέργειας, ιδιαίτερα στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο.

Η Διακήρυξη προβλέπει μια νέα εποχή για τα 28 κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τα 15 κράτη μη μέλη από την περιοχή της Μεσογείου μια εποχή όπου η συνεργασία χτίζεται πάνω σε τρία “καλάθια”: Στην πολιτική και την ασφάλεια, στην οικονομία και στον πολιτισμό.

Η διαδικασία της Βαρκελώνης πυροδότησε την πραγματοποίηση μιας φιλόδοξης ατζέντας που περιλαμβάνει ευρύτερη περιφερειακή σταθερότητα με βάση τις κοινές αξίες ως σημείο εκκίνησης για τη συνεργασία, την προώθηση της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, της χρηστής διακυβέρνησης και τα ανθρώπινα δικαιώματα και την επέκταση αμοιβαίων επωφελών εμπορικών σχέσεων.

Ζήτησε επίσης τη συμπλήρωση της επιρροής των ΗΠΑ στη Μεσόγειο, παρόλο που πρακτικά το ευρωμεσογειακό πρόγραμμα έχει συχνά παίξει ρόλο εξισορρόπησης και παρείχε εναλλακτική ηγεσία σε περιπτώσεις όπου μια αμερικανική παρουσία θα μπορούσε να αποδειχθεί πολύ διαιρετική.

Αυτές οι προσπάθειες έχουν βελτιώσει δραματικά τις διασυνδέσεις μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των γειτόνων της και το μέλλον υπόσχεται τη μείωση των μακροχρόνιων εντάσεων μεταξύ των γειτονικών κρατών εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ενδεχόμενη κατασκευή μιας πιο αποδεκτής περιφερειακής τάξης, που θα είναι ασφαλέστερη πιο δυνατή και πιο φιλελεύθερη.

Και χωρίς αυτές τις βελτιωμένες διασυνδέσεις, η κατάσταση των προσφύγων που προσπαθούν να ξεφύγουν από τον πόλεμο στη Συρία θα ήταν ακόμη χειρότερη. Χιλιάδες περισσότεροι θα είχαν πνιγεί

στη θάλασσα και η μετανάστευση των επιζώντων σε όλη την ηπειρωτική Ευρώπη θα ήταν ακόμη πιο ανεξέλεγκτη, άνιση και άδικη.

Η απάντηση της Ευρώπης στην προσφυγική κρίση είναι σε πολύ μεγάλο βαθμό σε εξέλιξη και πολλά απομένουν να γίνουν.

Αυτό που έχει ήδη αποδειχθεί όμως είναι ότι ακόμη και εν μέσω έντονων εσωτερικών διαφωνιών για το πως θα προχωρήσουμε, η επιρροή της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει συνδράμει στο να εξασφαλίσει τα μέτρα που απαιτούνται για να εντείνει τις ναυτικές περιπολίες στα παράλια στη Μεσόγειο και να προκαλέσει μια σχετικά αποτελεσματική συνεργασία ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Τώρα δεν είναι η ώρα να αμφισβητηθεί η αξία τέτοιων επιτευγμάτων. Αντίθετα η κατάσταση απαιτεί ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση για να ξεπεράσουμε τα μηδενικού αθροίσματος παιχνίδια και να αρχίσουμε να ψάχνουμε τις win-win ρυθμίσεις του αύριο.

Πουθενά δεν είναι πιο αληθινό αυτό από ότι στην Κύπρο, μια μικρή αλλά σημαντική χώρα λόγω της στρατηγικής της θέσης, δελεαστική λόγω των φυσικών πόρων της και ικανή να τροφοδοτήσει την αναγέννηση της ευρωπαϊκής οικονομίας και να επιδείξει τη δύναμη του διαλόγου και της συμφιλίωσης.

Παρ'όλες αυτές τις δυνατότητες ο κυπριακός λαός θα μπορούσε σίγουρα να χρειαστεί εξωτερική βοήθεια, αν μη τι άλλο επειδή ο διεθνής παράγοντας έχει κάνει πολλά για να τον διαιρέσει.

Πρόσφατα τα Ηνωμένα Έθνη ανέστησαν την ειρηνευτική διαδικασία και στενοί παρατηρητές εκφράζουν ότι μια συμφωνία είναι εφικτή τους επόμενους μήνες αλλά υπάρχουν δύο ζητούμενα.

Το πρώτο είναι η πλήρης εκμετάλλευση του ενεργειακού πλούτου. Πρόσφατες μελέτες δείχνουν ότι ο βυθός της Ανατολικής Μεσογείου περιέχει πολύ περισσότερο φυσικό αέριο από ότι πίστευαν στο παρελθόν.

Τόσο η Αίγυπτος όσο και το Ισραήλ, χώρες οι οποίες ήδη έχουν προχωρήσει στην εξόρυξη σημαντικών ποσοτήτων αερίου, έχουν κάνει τεράστιες νέες ανακαλύψεις τα τελευταία χρόνια. Οι τελευταίες έρευνες δείχνουν ότι παρόμοια πλούτη είναι κλειδωμένα κάτω από τις αποκλειστικές οικονομικές ζώνες πολλών άλλων χωρών της περιοχής όπως ο Λίβανος και η Κύπρος.

Ο ρόλος της Κύπρου θα μπορούσε να είναι καθοριστικός διότι εκτός από τις δυνατότητες που έχει με τον ορυκτό της πλούτο, η γεωγραφική και διπλωματική της θέση, της επιτρέπουν να αποτελέσει κόμβο στην ενεργειακή βιομηχανία της Νοτιοανατολικής Μεσογείου.

Η Λευκωσία διατηρεί φιλικούς δεσμούς με πολλές πρωτεύουσες, οι οποίες δεν διατηρούν άριστες σχέσεις μεταξύ τους.

Η θέση της Κύπρου είναι ιδανική για να ξεκινήσει ένας αγωγός προς την ηπειρωτική Ευρώπη και θα μπορούσε να προσφέρει στους γείτονές της την ασφαλέστερη, φθηνότερη και πιο γρήγορη πρόσβαση στη μεγαλύτερη αγορά ενέργειας στον κόσμο.

Για τους ίδιους λόγους, το νησί προσφέρει μια απaráμιλλη ευκολία να είναι περιφερειακή έδρα για τις εταιρείες που ασχολούνται από τις εξορύξεις και τις θαλάσσιες επικοινωνίες μέχρι την παραγωγή, την εμπορία και τη συντήρηση.

Επιπλέον προκειμένου να φτάσει σε αγορές που βρίσκονται ακόμη πιο μακριά και δεν μπορεί να γίνει μέσω αγωγών θα πρέπει να πουλήσει το υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG) και να γίνει η μεταφορά με πλοίο.

Το δεύτερο είναι η συνεχής συμμετοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να βελτιώσει το πολιτικό περιβάλλον που είναι ευνοϊκό για όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Οι λεπτομέρειες ακόμη δεν έχουν σφυρηλατηθεί διότι για να έρθει η ευρωπαϊκή στήριξη θα πρέπει να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη μεταξύ Ελλήνων και Τουρκοκυπρίων.

Η νέα Κύπρος δεν θα προκύψει σε μια νύχτα γι αυτό οι πηγές της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορούν να βοηθήσουν για την επίλυση των διαφορών.

Σε τελική ανάλυση, ακριβώς όπως η Ευρώπη έχει ανάγκη μια ευημερούσα και ενωμένη Κύπρο προκειμένου να ικανοποιήσει τις ενεργειακές της ανάγκες έτσι και η Κύπρος χρειάζεται μια δραστήρια Ευρωπαϊκή Ένωση ώστε να την καθοδηγήσει.

Καμία οντότητα δεν υπήρξε πιο συνδεδεμένη με περισσότερους ανθρώπους σε τόσα πολλά μέση , γεγονός που τα ενδιαφερόμενα μέρη μπορούν να αγνοήσουν μόνο με δική τους ευθύνη.

****Ο Ρούντι Μπαρούντι είναι διευθύνων σύμβουλος της Ανεξάρτητης Συμβουλευτικής εταιρείας του Κατάρ για την Ενέργεια και το περιβάλλον***

Roudi Baroudi: Natural Gas is a cheap and environmentally friendly source of power

Hariri Inks Egyptian Gas Pipeline Deal in Amman (January 2004)

The prime ministers of Egypt, Jordan, Lebanon and Syria signed a pipeline deal on Sunday in Amman that will eventually supply liquefied natural gas from Egypt to the other three states.

The \$1 billion pipeline – also known as the Arab Gas Pipeline – will begin at Port Said, in Egypt, and will end in the Syrian port of Banyas, passing through the Jordanian port of Aqaba and the kingdom's Rihab power station. The pipeline will be connected to the Lebanese natural gas power plant in Zahrani by 2005, and to the Syrian-Lebanese pipeline, called

GASYLE I, which itself will be linked to the only other Lebanese natural gas power plant in Beddawi.

From Banyas, the Arab Gas Pipeline will be extended to Cyprus and Turkey in 2006.

The Arab Gas Pipeline will allow Electricite du Liban (EDL) to supply itself with enough energy to convert the power plants in Hreiche, Zouk and Jieh from oil to natural gas. The pipeline is expected to supply Lebanon with 7 million cubic meters of natural gas per day, which would allow EDL to save more than \$300 million a year if the oil price is \$30 a barrel, as it is today.

At the same time, the Energy and Water Ministry is due to complete the construction of GASYLE I – a 64-kilometer natural gas pipeline – by May 2004. The pipeline will connect Syria with Beddawi as a first step, and, later, Zahrani as a second step, and will transport a total of 3 million cubic meters of natural gas from Syria per day.

George Kamar, an advisor to the Energy and Water Minister Ayoub Humayed said that “EDL could thus save another \$200 million per year by generating electricity with natural gas,” at Zahrani and Beddawi. “The price the Syrian Petroleum Company has given us is extremely encouraging and will assist us in reducing the public deficit,” Roudi Baroudi, senior energy expert and senior advisor to Humayed, recently told The Daily Star.

Natural gas is a cheap and environmentally friendly source of power. It ensures a longer power plant life span and is nearly 30 percent more efficient when used in combined cycle plants like Lebanon’s largest power plants in Zahrani and Beddawi. These two plants are the country’s most modern, and currently the only plants that burn natural gas. Through EDL’s effort to buy cheaper energy fuel, its customers would enjoy more efficient service, and power cuts would be rare. “At the same

time customers' bills will decrease by at least 30 percent, making Lebanese businesses and industries more cost effective," said Baroudi.

Egypt has proven natural gas reserves of 1,656 billion cubic meters, according to October 2002 figures.